

Narcisa singuratică

Cât vezi cu ochii pe pajiște erau numai narcise, care mai de care mai frumoase. Printre narcisele albe și parfumate și-a făcut apariția și o narcisă galbenă.

- Suntem cele mai frumoase flori din lume! se lăudau narcisele albe. Doar floarea astă galbenă ne face de rușine.

- Dar și eu sunt tot o narcisă ca și voi și nu este vina mea că sunt diferită, încercă să se apere narcisa galbenă.

- Nu ne interesează, noi atâta să stim că locul tău nu este aici printre noi.

Sărmana narcisă galbenă își lăsă capul în jos, măhnită că nu își găsea locul printre surorile ei. Măhnirea ei a fost foarte mare atunci când o narcisă albă i-a spus să plece în altă parte.

Într-o zi, un grup de oameni a venit să admire pajiștea. Se lăsau copleșiți de parfumul înmiresmat al florilor și nu se mai dădeau duși. În grup se afla și o fetiță, care la un moment dat a zărit narcisa galbenă:

- Mamă, o putem lua acasă? E cea mai frumoasă dintre toate! Aș vrea să o luăm cu tot cu rădăcină și să o plantăm în curtea casei noastre!

La auzul vorbelor fetiței, mare le-a fost invidia celorlalte flori care spuseseră tot timpul că narcisa galbenă nu are ce căuta pe pajiște și că le face de rușine.

Părinții fetei au luat floarea galbenă de pe pajiște și au mutat-o în grădină alături de celelalte flori de toate soiurile, mărimile și culorile. A fost primită cu toată dragostea de către celelalte flori și, de atunci, an de

an, narcisa strălucește sub privirile fetei care i-a dat șansa de a se bucura de prietenii și de a trăi într-un loc în care este dorită și iubită.

Așa cum rugina roade fierul,
tot astfel invidia roade
suflétul în care trăiește.

Sfântul Vasile cel Mare

Albina supărăcioasă

O albină era foarte irascibilă. Se supără foarte repede, aproape din orice și se certă în permanență cu surorile ei din stup. Certurile au ajuns și la urechile reginei, care-și dorea foarte mult ca între albine să fie dragoste și armonie.

Într-o seară, regina stupului puse o întrebare albinelor:

- Oare de ce tipă albinele când sunt supărăte?

- Tipăm deoarece ne pierdem calmul, zise una dintre ele.

- Dar de ce să tipă atunci când sora ta e chiar lângă tine? întrebă din nou regina.

- Păi, tipăm ca să fim sigure că cealaltă albină înțelege ce spunem.

Regina întrebă din nou:

- Toți, nu s-ar putea să vorbiți mai încet, cu voce joasă?

Niciunul din răspunsuri nu o mulțumi pe regină. Atunci ea le lămuri:

- Adevarul e că atunci când două albine se ceartă, inimile lor se distanțează și trebuie să strige, ca să se poată auzi una pe cealaltă. Cu cât sunt mai supărăte, cu atât trebuie să strige mai tare, din cauza distanței mai mari. Atunci când două albine se iubesc, vorbesc încet și suav, pentru că inimile lor sunt foarte apropiate. Iar atunci când iubirea e și mai puternică, ajunge doar să se privească și inimile lor se înțeleag.

În final, regina le sfătuiește:

- Când discutați, nu lăsați ca inimile voastre să se separe una de cealaltă, nu rostiți cuvinte care să vă îndepărteze și mai mult, căci s-ar putea să vină o zi în care distanța va fi atât de mare, încât inimile voastre nu vor mai găsi drumul de întoarcere.

Un cuvânt aspru îi face răi și pe cei buni,
iar un cuvânt bland aduce folos tuturor.

Vechiul Pateric

